

CHUYỆN CỦA GÃ KHỜ

ĐẶNG XUÂN XUYẾN

Chiều nay, hắn mới ngộ ra một điều: Không phải sự thật bao giờ cũng được trân trọng. Không phải lòng tốt bao giờ cũng được đáp đền bằng tình nghĩa. Vì thế, hắn thề sẽ không bao giờ tốt với ai nữa, sẽ không bao giờ tin ai cả.

Hắn không biết bây giờ đã mấy giờ, càng không nhớ hắn đã nốc bao nhiêu ly rượu. Hắn không nhớ mà cũng chẳng cần nhớ điều đó làm gì. Mọi người nhìn hắn như nhìn một quái vật. Không sao, chẳng nghĩa lý gì với hắn. Đời mà. Phù thịnh chứ ai phù suy. Hắn đã từng vụt sáng chói lóa trong mắt mọi người và bây giờ, hắn tiêu tụy, thảm thương còn hơn mèo đi kiết. Hắn không nuối tiếc thời vàng son oai liệt, cũng chẳng ân hận những việc đã làm. Với hắn, cuộc đời như một manh chiếu bạc, người thắng kẻ thua là chuyện thường tình. Thằng nào ngu thì chết. Vậy thôi. Hắn ngu thì phải thua cuộc. Trách ai? Hận ai? Giờ đã là kẻ thất thế, có nói cũng chẳng ai tin, chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ. Hắn không thích phân trần, càng không thích nhận ở thiên hạ lòng trắc ẩn, sự ban ơn, thương hại. Hắn còn nhiều việc phải làm, đầu rảnh rang mà ngồi oán thán thiên hạ...

Chiều nay, hắn mới ngộ ra một điều: Không phải sự thật bao giờ cũng được trân trọng. Không phải lòng tốt bao giờ cũng được đáp đền bằng tình nghĩa. Vì thế, hắn thề sẽ không bao giờ tốt với ai nữa, sẽ không bao giờ tin ai cả. Cái giá hắn phải trả đã quá đủ để cách đến già tính thương người, lòng trắc ẩn đến dờ dẩn của hắn.

Chiều qua, hắn tìm thằng bạn nối khố để đòi lại số tiền hắn cho vay mấy năm trước. Thằng bạn nhướng đôi lông mày thô đậm, xoắn tít, nhìn hắn từ đầu xuống chân rồi hô hố cười, bảo hắn là thằng khùng, nếu đói quá, không có chỗ xoay sở thì cầm lấy vài chục nghìn mà đập đổi qua ngày, việc gì phải diễn trò ngớ ngẩn như thế. Hắn nóng mặt mắng thằng bạn là đồ đểu... Thằng bạn trề môi, lu loa: - Bà con vào đây mà xem, một thằng đến đòi dép cũng không có mà đi lại đòi là chủ nợ của tôi cơ đấy?

Khốn nạn thân hắn. Đã cố phân trần, cố giải thích đầu đuôi câu chuyện nhưng chẳng ai thèm tin lời hắn. Thiên hạ đâu có dờ hơi? Họ còn thừa quá nhiều minh mẫn để tranh nhau chỉ ra ngữ hấn chỉ là thằng Chí Phèo hiện đại. Trắng đen quá rõ. Một ông chủ giàu có nhất vùng mà lại nợ tiền thằng cha cẳng chú kiết? Chỉ có thằng điên mới tin điều ấy, mà bọn này đâu có điên?! ..

Được thế, thằng bạn hất hàm về phía tủ bát, bảo hắn đập ra lấy vài mảnh mà rạch mặt.... Hắn tím mặt vì tức. Hắn sẵn đến túm ngực, tưởng sẽ đâm nát cái mũi ngẩn và thấp tè của kẻ "xôi thịt" cho hả giận, nhưng không, hắn chỉ khạc bãi đờm rồi nhổ tọt vào mồm thằng bạn. Đúng, hắn sẽ chẳng làm được gì thằng bạn. Hắn không có giấy thằng bạn nhận nợ. Hắn không có người làm chứng. Hắn chỉ có niềm tin vào tình người - mà thứ đó thì giá lại quá rẻ rúng, cũng đảo điên bát

nháo khó lường. Vì thế, đương nhiên hắn phải thua thằng bạn.

Đến đầu ngõ, vợ thằng bạn đứng đợi sẵn, năn nỉ xin hắn bỏ qua chuyện vừa rồi vì “thời gian qua nhà em gặp nhiều chuyện buồn quá.”. Hắn sảng giọng: - “Chuyện nó vay tiền của tôi cô cũng biết, sao lúc nó chửi tôi cô lại lảng tránh như vậy? Hay là cô với nó rắp tâm chiếm đoạt?”. Người đàn bà ấy chỉ biết cúi đầu, ngân ngấn nước mắt: - “Ơn của anh lớn như trời biển. Số tiền đó, em hứa sẽ lựa lời để chồng em thu xếp trả. Thực ra, anh ấy đâu phải loại người như thế...”. Hắn cười gằn và định nói toẹt ra chuyện thằng chó chết ấy đã bỏ hàng lậu vào kho hàng của hắn rồi ngầm báo công an để hắn thành kẻ vỡ nợ, tù tội nhưng nhìn thấy khuôn mặt vàng ửng, nhàu nát như quả táo héo của vợ thằng bạn, hắn thấy nao lòng. Người ta cũng chẳng sung sướng gì khi phải làm vợ thằng mất dạy ấy. Cũng tủi nhục lắm chứ. Cũng ê chề lắm chứ..... Nghĩ thế, hắn đành ngậm miệng mà quay lưng rảo bước.

Hắn đi nhưng chẳng biết sẽ đi đâu, về đâu? Liệu hắn còn chỗ nào để tá túc?

Có đấy. Hắn vẫn còn ngôi nhà nho nhỏ ở ngoại ô, trước khi “nhập trại” hắn đã giao cho thằng em kết nghĩa trông coi, giờ hắn có thể đường đường chính chính về ngôi nhà của mình nhưng chiều qua, hắn nghe phong phanh ngôi nhà đã đổi chủ. Mọi người không biết chủ mới là ai nhưng thằng em kết nghĩa thì vẫn sống ở đó.

Nghĩ tới thằng em kết nghĩa, hắn nhoẻn miệng cười. Hình ảnh thằng bé đánh giày nhem nhuốc, ngập ngừng đưa trả ví tiền nhặt được làm lòng hắn ấm lại. Hắn rút ví thưởng cho nó trăm nghìn nhưng thằng bé khăng khăng không nhận. Nhìn khuôn mặt thông minh lanh lợi của nó, nhất là khi hiểu rõ hoàn cảnh gia đình thằng bé, hắn nảy ý định nhận nó làm em kết nghĩa. Ngoài việc chu cấp tiền ăn học, thi thoảng hắn lại dúm cho thằng em ít tiền gửi về đỡ đần bố mẹ. Thằng em cũng ngoan, ham học và chịu khó phụ việc trong nhà nên hắn thương, hắn chiều hết mực. Nhiều lần chứng kiến cảnh thằng bé chăm bẵm, chiều chuộng hai đứa con của hắn như người chú ruột, hắn mỉm cười, hài lòng với quyết định của mình.

Hắn đã vui trở lại. Dù ngôi nhà vì lý do nào đó đổi chủ thì hắn vẫn tin thằng em kết nghĩa sẽ nhảy cẫng lên khi nhìn thấy hắn. Với niềm tin ấy, hắn phấn chấn rảo bước.

Chạy ra đón hắn không phải là thằng em kết nghĩa mà là con “Tình Nghĩa”. Thấy bóng người lạ, nó lao vút ra và ông ổng sửa. Hắn khẽ quát: - “Hư nào. Quên tao rồi sao Tình Nghĩa?” Con chó khựng lại rồi vẫy đuôi rồi rít. Hắn lăm lăm: - “Thế chứ, phải nhận ra chủ cũ chứ. Bõ công tao yêu thương chăm sóc mày.”. “Tình Nghĩa” có vẻ mừng lắm, cứ chạy loăng quăng quanh hắn, thi thoảng lại nhòai hai chân về phía trước, cúi xuống ngửi ngửi rồi liếm liếm bàn chân lấm lem của hắn.

Một cảm giác thật dễ chịu.

Hắn cúi xuống, vuốt nhẹ hàng lông đen mượt, vuốt vào lưng “Tình Nghĩa”, nựng nó như nựng một người bạn: - “Vui lắm hả? Thế chủ của mày đâu? Chắc vẫn còn đang ngủ chứ gì? Thôi, vào đánh thức chủ mày dậy, bảo rằng tao đã về.”. “Tình Nghĩa” nằm im, đuôi ve vẩy ra chùng mừng lắm rồi chạy tót lên trước. Được một đoạn lại vòng lại rúc rúc đầu vào chân hắn, rồi lại vọt lên trước như giục hắn nhanh bước vào nhà.

Nhìn lướt căn phòng. Hắn ngạc nhiên vì sự thay đổi. Bức chân dung của hắn đã bị tháo bỏ, thay vào đấy là bức họa thằng em đang phì phèo điếu thuốc. Hắn khẽ thở dài.

Hắn ngồi quăng nửa tiếng đồng hồ thằng em mới uể oải ngồi dậy. Khuôn mặt của nó vẫn hồng hào béo tốt nhưng dưới mắt, nơi ngọ tà thì thâm quầng, đen kịt, dấu hiệu của những ngày ăn chơi trác táng. Hắn lại khẽ thở dài.

Vươn vai. Lững thững ra bể nước súc miệng ồm ọc rồi nhổ toẹt một cái, thằng em mới thủng thảng: - “Anh về bao giờ vậy? Mà sao anh lại ăn mặc thô nhếch thô nhác thế. Thiên hạ người ta cười chết.”.

Hắn thật thà: - “Ừ, biết thế nhưng hoàn cảnh của anh giờ bi đát quá nên đành vậy. Mà... Em có khỏe không? Thời gian qua em sống tốt chứ?”

Thằng em vất chân ngồi xuống ghế, ngáp một cái rồi mới nhát gừng từng chữ: - “Cũng tạm tạm. Chắc thời gian qua anh sống sung túc nhỉ!”

Hắn bực. Hắn định bạt tai thằng em kết nghĩa nhưng nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại, hắn bấm bụng cố nhịn. Hắn hiểu, thằng em đã thay đổi, cũng rất phờng giá áo túi cơm. Hắn tặc lưỡi: - “Thôi thì cũng là do số phận. Cung nô của hắn chẳng ra gì thì đành chấp nhận. Đã Tham Lang hãm địa lại đồng cung với Thiên Diêu hãm địa thì đời hắn tàn vì chữ tình là phải.”. Hắn yêu và gìn giữ thằng em còn hơn một báu vật. Hắn yêu sự “tinh quái” rất trẻ thơ của nó mà vất mình ra để chăm bẵm, dạy bảo. Đời hắn đã thiếu thốn tình cảm nên hắn dồn cho thằng em kết nghĩa đến cạn kiệt chữ tình. Vậy mà .... Hắn đã làm, đã sai, giờ có ân hận cũng chẳng làm được gì.

Nghĩ cho cùng thì cũng tại hắn. Ngay ngày đầu “lượm” thằng em về nhà, vợ hắn đã cảnh cáo: - Anh thương người vừa phải thôi, kéo lụy đến thân đấy. Em nhìn thằng này sẽ không có trước có sau. Đàn ông gì mà ngồi nói chuyện mắt cứ cụp xuống, không dám nhìn thẳng vào người đối diện. Lông mày lại thưa, sống mũi lại nghiêng lệch thì tử tế sao được. Hắn ôm vai vợ, cười ngất và quả quyết thằng bé sẽ ngoan, sẽ nên người, hắn không thể nhầm được... Cũng từ đó, nhà hắn thưa dần rồi mất hẳn nụ cười hạnh phúc của người vợ.

Đã ngán ngẩm về chuyện “ông em chồng” từ trên trời rơi xuống, vài tháng sau, vợ hắn càng thêm bực khi hắn lù lù dẫn vợ chồng thằng bạn về nhà tá túc. Tiền ăn đã không đóng một xu mà bữa nào thằng bạn cũng ỉ ôi cơm canh không vừa miệng. Vợ hắn cần nhằn thì hắn lại nói câu cửa miệng: - Người ta có khó khăn mới phải ăn nhờ ở đậu. Em để ý làm gì. Vì giữ thể diện cho chồng, vì nấn ná giữ mái ấm gia đình nên vợ hắn nuốt giận. Tưởng vậy là đủ, ai dè hắn lại cao hứng lôi tiền ông nội để lại cho bọn nhỏ đưa thằng bạn vay mua nhà, mở xưởng.

Không chịu được cái kiểu thương người một cách lập dị của chồng, vợ hấn nằng nặc nộp đơn ly dị. Hấn cố níu kéo nhưng không được. Vợ hấn đã hết khả năng chịu đựng. Hấn đành gom góp mua ngôi nhà này, để lại căn nhà của tổ tiên cho vợ con ở. Từ đó, hấn trở thành người độc thân bất buộc. Từ đó, thằng em càng được hấn cưng chiều...

Đợi thằng em uống xong chén nước, hấn vào thẳng vấn đề:

- Chú à. Hoàn cảnh hiện tại của anh ...

Thằng em khoát tay ngắt lời:

- Thôi, khỏi cần. Em biết anh sẽ nói những gì. Vâng, nhà này mua bằng tiền của anh nhưng em đã làm sổ đỏ đứng tên là chủ sở hữu rồi. Anh khỏi bận tâm về ngôi nhà nữa. Còn số tiền em thu nợ giúp anh, em dùng để nuôi Tình Nghĩa ba năm cũng vừa vặn hết. Em cũng muốn trả Tình Nghĩa cho anh nhưng thấy tội nghiệp nó. Nếu theo anh, nó sống bằng gì. Em biết anh đang khốn quẩn nên em gửi anh 300 USD coi như trả nghĩa anh nuôi em ăn học nên người. Ôi! Mệt quá! Em đi ngủ đây. Xin lỗi anh. Em không tiễn anh được.

Kỳ lạ. Lúc trước hấn có vẻ bực bội, vậy mà giờ nghe những lời đều giả của thằng em, hấn lại thản nhiên gõ gõ ngón tay xuống bàn, rồi nhếch miệng cười - Nụ cười vẫn vẹn nguyên nét kiêu bạc ngày nào.

Cầm vài tờ Mỹ kim thằng em vừa đưa, hấn xoè ra châm lửa đốt. Thằng em nháy chồm lên giật lại: - Ông bị điên à?

- Ừ! Tao đang điên đây. Tao điên bởi nhân tình thế thái bạc hơn voi.

Hấn cười khanh khách, cười như bị ma làm và bước thấp bước cao ra cửa. Tình Nghĩa nhìn theo hấn rồi hướng ánh mắt ai oán vào thằng em kết nghĩa. Thuận chân, thằng em đạp Tình Nghĩa văng ra cửa, chửi đồng: - Đồ chó. Biến theo chủ của mày đi cho có bạn. Tình Nghĩa chồm dậy, tru lên đau đớn rồi vọt nhanh ra cửa....

Hấn lại gọi rượu. Không biết ly này là thứ mấy? Hấn không biết say? Hay nỗi đau quá lớn không thể làm say hấn được? Kể cũng lạ, người khác uống rượu thì sắc mặt thay đổi, vậy mà hấn nốc tương đấy ly rượu mà sắc mặt vẫn không thay đổi, trông có vẻ còn lãng tử hơn lúc chưa uống rượu.

Kéo cổ áo, hấn rúm ró người khi nghe tiếng chếp miệng của cậu bé bán rượu: - Khổ thân. Tử tế đến ngu dại...

Hấn dướn mắt nhìn và cầm ly rượu.

Một bàn tay khẽ khàng đặt lên vai hấn.

Một giọng nói nhẹ như gió thoảng:

- Về nhà đi em. Khuya lắm rồi.

Nâng ly rượu, hấn nhếch miệng cười ruồi:

- Về ư? Về đâu? Có nhà đâu mà về?

- Về nhà anh.

- Nhà anh? Ha... ha...ha....Nhà anh.... Ừ, về nhà anh.... Ha...ha...ha...
Hắn cười.
Nghe buốt lạnh.

- Vào đi! Mẹ kiếp, còn cái đếch gì để mà cao đạo? VIP đấy. Phục vụ đến nơi đến chốn nghe không!

Bình thản. Hắn lướt nhìn ả trút bỏ quần áo. Cơ thể ả lộ dần. Trắng phau. Không tỳ vết.

Mẹ kiếp. Con đàn bà thối thây. Hắn lăm bằm trong miệng rồi lạnh lùng nhìn ả như nhìn một đồ vật. Ừ. Khuôn mặt đẹp, da lại trắng hồng nhưng nhiều tàn nhang thế kia thì dĩ là phải. Tội nghiệp thằng chồng, đẹp trai và tài giỏi mà cam chịu để vợ cầm sừng. Nhưng cũng tại cả thằng chồng. Đàn ông gì mà mắt cứ lúng la lúng liếng, lại ướt át như mắt con gái, khuôn mặt lại đượm nét buồn thì cái chuyện vợ chồng có vấn đề là phải. Chả trách con vợ đi lên đi xuống, đi ngang đi dọc mà thằng chồng cấm đoán ho he.

Hắn nhổ nước bọt rồi kéo ả vào lòng. Bàn tay hắn từ từ xục xạo. Đôi môi hắn điệu nghệ lướt trên cơ thể của ả. Từng thớ thịt của ả giật giật. Cơ thể ả nóng hổi. Bầu vú ả căng cứng. Mùi của lá sả, mùi của giống cái hòa quyện làm hắn chơi vơi. Một cảm giác thèm muốn trỗi dậy. Hắn muốn làm nhanh, thật nhanh cho đã cơn bức bối nhưng lời dặn của thằng dẫn mối buộc hắn gồng mình chống đỡ. Hắn phải cố kéo dài thời gian để ả bị kích thích sự thèm muốn. ả là khách sộp, là kẻ lăm tiền nên ả có những sở thích quái đản. ả trả tiền mua vui không theo kiểu bóc bánh trả tiền mà theo thời gian hành sự và sự lão luyện của thằng điếm đực bán mình. Thằng đàn ông bán thân nuôi miệng như hắn không được phép làm cho ả mất hứng. Muốn giữ được con mồi, hắn phải tạo được sự lão luyện hơn hẳn những thằng điếm khác.

Lảng tránh ánh mắt đờ đẫn, hoang dại của ả, hắn chợt thấy kinh tởm. Hắn kinh tởm ai? Kinh tởm con đàn bà dĩ thỏa đang lên cơn động đực? Hay kinh tởm kiếp trai nhục nhã của kẻ bán mình? .... Mẹ kiếp. Con đàn bà mắc dịch. Con quý cái khoác bộ mặt xinh đẹp. Cái loại chốn chúa lộn chồng như mày đáng phải đem bỏ rọ trôi sông. Hắn chửi thầm trong bụng và bàn tay lấn sâu vào vùng nhạy cảm quyết liệt, thô bạo. ả rú lên đau đớn và nhìn hắn bằng ánh mắt trách giận. Hắn chùng lòng, với bao thuốc và lập bập châm lửa...

ả đẹp. Hắn cũng thích. Nhưng ả dĩ quá, dơ bẩn quá. ả giàu tiền nhưng lại

nghèo nhân cách. Ắ được mẽ người nhưng nhân phẩm lại te tua, nhàu nát. Hấn khinh thường những kẻ như ắ. Hấn không thích cuộc chơi này nhưng hấn không còn sự lựa chọn... Hấn cần tiền. Hấn cần tạo dựng lại cơ nghiệp. Hấn cần được tung hô, cần được trọng vọng như ngày trước. Đòi hấn không thể thiếu thứ hàng xa xỉ đó. Hấn đã quen thế rồi. Hấn thề khi kiếm đủ tiền làm vốn, hấn sẽ hoàn lương, sẽ từ bỏ nghề nhục nhã, như nhục này....

Bàn tay hấn lại nhẹ nhàng hơn trớn. Ánh mắt hấn lại lảng lơ, vung vẩy. Và môi hấn, lại điệu đà dĩ bỡm...

Ắ rướn người, vít cổ hấn xuống và ngấu nghiến hôn. Đôi môi ắ tham lam, nhích dần xuống vùng bụng săn chắc của hấn. Mồ hôi hấn rịn ra. Cơ thể hấn căng cứng. Bàn tay ắ lập cập... Ắ trườn người và cúi xuống... Hấn vội đẩy ắ ra và hỗn hển thở.

Ắ cau mày khó chịu.

Một bàn tay nặng trĩch ấn hấn ngồi xuống.

Một giọng nói sắc gọn, ròn rợn vang lên:

- Làm bốn phận đi. Muốn chết à?

Hấn cúi mặt.

Cánh cửa sau lưng bập khóa.

Quán đã vắng người.

Hấn uể oải ngồi xuống và gọi rượu.

Hấn muốn mượn rượu để quên đi tất cả.

Đời thật chó! Đã cướp đi tất cả những tốt đẹp của hấn. Canh bạc này, hấn thua đậm quá! Thắng bạn nối khố, thắng em kết nghĩa và cả con bồ của hấn... tất cả đều giả dối. Tất cả đều lợi dụng hấn, rồi đạp hấn lún sâu vào dòng xoáy như bản. Hấn hận những kẻ đó! Hấn thề, ngày vinh quang trở lại, sẽ thẳng tay với những kẻ đã đẩy hấn vào thảm cảnh này. Hấn đau lắm! Trước kia, hấn là ông chủ thành đạt, sang trọng, giờ hấn là thằng điếm rẻ tiền, nhớp nháp. Tất cả đều do lũ dạ thú mặt người đó gây ra.

Hấn tự nguyện rửa mình vì hấn đã thay đổi nhiều quá. Đến cả nụ cười, ánh mắt của hấn cũng bị biến dạng. Hấn thấy nhục nhã và sợ hãi chính sự thay đổi ấy.

Những mất mát quá lớn đã bóp nghẹt trái tim của hấn. Hấn không tin ai được nữa. Hấn không thể yêu ai được nữa. Hấn cảm thấy trái tim của hấn hình như đã bị tê liệt mọi cảm xúc, mặc dù có đôi lúc, hấn vẫn thấy trỗi dậy sự ham muốn với một ai đó, nhưng chuyện đó rất ít, chỉ thoảng qua như cơn gió lạ trái mùa.

Đâu phải giờ trái tim hấn chai lì cảm xúc mà bảo đời hấn sẽ bình lặng theo năm tháng? Không biết và cũng không thể nói trước điều gì vì cuộc đời này khác gì một "con điếm". Hấn biết, giờ hấn đang được cung phụng, được chiều chuộng bởi những kẻ rửng mỡ, lắm tiền mà thiếu tình vì mẽ người và nghệ thuật làm

điểm của hắn đã điều luyện thuộc hàng cao thủ. Hắn cũng cảm thấy muối mặt, nhục nhã khi bị mọi người nhìn ngó bằng ánh mắt soi mói, khinh bỉ. Nhưng hắn cần tiền. Hắn cần sống để làm lại cuộc đời. Hắn phải cho lũ chó sảng mắt ra rằng hắn không dễ ngã gục. Tình yêu ư? Nhân cách tốt đẹp ư? Hắn cóc cần. Những thứ đó đã hủy hoại đời hắn, xô đẩy hắn xuống tận đáy vũng bùn nhơ nhớp. Thôi. Vái chào những thứ phù phiếm chỉ trưng bày làm hàng mẫu. Hắn đếch cần những thứ đó.

Hắn gọi rượu, nhấp môi và vô thức thở dài.

Một ánh mắt đăm đăm nhìn hắn.

Một cảm giác rất lạ nhen nhúm trỗi dậy.

Hắn thót người lại, sợ có điều gì không ổn sắp sảy ra.

Giả bộ kéo lại chiếc mũ, chỉnh lại dáng ngồi, hắn liếc thật nhanh về phía ánh mắt đang đăm đăm ánh nhìn.

Ai nhỉ? Hắn đâu có biết người này? Nhưng mà khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy trông quen lắm? Hình như đã gặp ở đâu mà hắn chưa nhớ ra? ... Hắn nhếch miệng cười ruồi: - Đuýt mẹ! Giờ hắn đã nghèo, đã hèn, không muốn bị người khác coi thường, rẻ rúng nên rất sợ gặp những người quen cũ...

- Anh trai. Em ngồi cùng được không?

Hắn liếc nhìn. Một gã thư sinh với nụ cười đàng điếm đang ngập ngừng bước tới. Ồ! Một thằng bóng. Trông cũng đẹp trai, ra vẻ con nhà tử tế đấy chứ. Tiếc thật... Dạo này sao lắm đồng cô thế? Mẹ kiếp. Đến thằng bạn nối khố, đầy nam tính, thay người yêu như thay áo cũng bỗng dưng chuyển hệ...

Không trả lời. Hắn lẳng lặng nâng ly rượu và nhếch miệng cười khẩy. Gã thư sinh khẽ khàng kéo ghế ngồi xuống, gượng gạo bắt chuyện:

- Anh... có chuyện buồn à? Chuyện tình cảm phải không? ... Em cũng đang thất tình đây... Muốn có người tâm sự quá...

Hắn nhướng mắt nhìn gã trai như nhìn vật thể lạ, rồi hất hàm, giọng khinh khỉnh:

- Gay à? Lại cái à? Đuýt mẹ, đếch phải khẩu vị của anh mà! Lượn ngay cho nước trong!

Gã trai tái mặt, thoáng chút bối rối, gượng cười, giọng mềm như bún:

- Anh nhầm rồi. Em cũng đang thất tình như anh nên muốn có bạn rượu để tiêu sầu... Cho em được mời anh bữa rượu này nhé. Nào, uống đi anh! Không say không về...

Ồ hổ! - Hắn chửi thầm - Mẹ thằng lại cái này còn thích làm trò! Cái kiểu ăn mặc bóng bẩy và ánh mắt nhìn giai ướm át của mày thì chệch đếch đi đâu được? Thất tình? Muốn có bạn rượu để tiêu sầu? Nghe mùi mẫn cứ như phim Hàn Quốc! Kệ mịa mày! Ừ thì uống. Ừ thì không say không về. Xem ngữ mày chịu được mấy "phát" mà đòi nhắng nhít?

Hắn chỉ chiếc ghế, rồi hất hàm ra hiệu bảo gã trai ngồi xuống.

Cầm chai rượu, rót đầy 2 ly, hắn hất hàm:

- Thích xin à? Gọt thêm vài chai đi. Chén một, chén một được chứ?

Gã trai hớn hờ:

- Dạ! Được! Được ạ!

- Nào thì uống! Nào thì không say không về!

Thế là cả hai, cứ chén một, chén một, cứ như uống nước cho đỡ cơn khát.

Càng uống hẳn càng thấy gã trai này lạ lắm, quen lắm. Hẳn cứ nhìn, nhìn chăm chăm làm gã trai đỏ mặt, bối rối. Hẳn thấy tiếc cho gã trai trẻ thật nhiều. Hình thức, tri thức và văn hóa ứng xử ăn đứt khối thằng, vậy mà lại gay... Hẳn không còn giữ khoảng cách nữa mà kéo ghế xích lại gần rồi choàng tay qua người gã, cử chỉ có phần thân tình, hơi ngả ngớn:

- Này... Anh thấy mày quen lắm. Không lẽ anh đã lên giường với mày... Không thể! Ủầy... Nhưng mà sao nhìn mày anh cứ thấy quen quen, không biết đã gặp ở đâu...

Đẩy gã trai trẻ ra xa, hẳn dụi mắt, nhìn rất kỹ rồi lại lắm bả:

- Không thể!... Nhưng... rõ ràng là quen lắm...

Gã trai hơi biến sắc mặt, vội nâng ly rượu, choàng tay qua người hẳn, bả lả cười:

- Nào anh... trăm phần trăm để sáng mai đón ngày mới hưng phấn hơn...

Hẳn nâng chén rượu, nheo nheo mắt, cụng với gã trai rất tình tứ:

- Anh thích mày rồi đấy! Nào rót tiếp đi! Uống nữa đi! Không say không về!

Lại uống! Lại cứ chén một, chén một! Lại nói, mà toàn nói những chuyện từ ngày xưa, ngày hẳn còn ở trên đỉnh vinh quang đã cựu mang, giúp đỡ bao người... Rồi hẳn bật khóc, khóc rống lên như một đứa trẻ. Gã trai ôm hẳn thật chặt, giọng cũng ngân ngấn lệ:

- Em biết... Em biết mà... Anh cứ khóc đi... Khóc cho vơi uất ức...

Hẳn đẩy gã trai ra, giọng đứt ruột:

- Anh không ngờ đời anh lại có ngày phải làm một thằng điếm...

Hẳn bật cười chua chát.

Rồi hẳn líu lười, lấp bắp mãi mới xong một câu.

Rồi hẳn gục mặt xuống bàn.

Gã trai choàng tay xốc hẳn đứng dậy, giọng hụt hơi, lí nhí:

- Anh... về nhà chứ?

Hẳn lắc đầu, yếu ớt đẩy gã trai bằng giọng nhừa nhựa của thằng say:

- Không được. Thằng lại cái. Biến đi để tao được yên.

Gã trai dúi vào tay hẳn một xấp tiền.

Hẳn khẽ dướn mắt nhìn xấp tiền rồi lảo đảo ra xe cùng gã.

Trời sắp đổ mưa thì phải...

Hẳn tỉnh giấc. Một cảm giác thật lạ. Không như những lần đi khách khác, tỉnh giấc là thấy đầu nặng chịch, mồm miệng đắng ngắt, người bả hoải, rã rời... lần này, tâm trạng hẳn thật thư thái, sáng khoái. Có cái gì đó rất yên tĩnh, rất ấm áp, rất khác thường. Hẳn khoái với cảm giác này.

Cố nằm. Hấn cố nhớ đêm qua đã làm những gì với gã trai trẻ nhưng thật lạ, khó khăn lắm, hấn mới mang máng nhớ được là hình như lúc kéo gã trai trẻ vào lòng, định đặt nụ hôn lên môi gã theo thói quen “nghề nghiệp” thì hấn bị gã đẩy ra, đổ oặt xuống giường. Và hình như, gã trai trẻ đã đứng dậy, ân cần đắp chăn cho hấn, vỗ về hấn bằng giọng trìu mến: - “Ngủ đi anh! Ngủ đi ân nhân của em!”, rồi khép cửa, bước ra ngoài.

Hấn cố nhớ nhưng chỉ nhớ được vậy. Rượu đã làm hấn quên? Hay cuộc chơi đêm qua tẻ nhạt hơn mọi bận nên hấn không nhớ?

Hấn kéo chăn lên cao, liếc vội vào bên trong. Hấn ngạc nhiên vì chăn gối rất thơm tho và ấm hơi người... Tuyệt nhiên không thấy dấu vết của cuộc “vật lộn” “mua bán cuộc tình”: Chăn chiếu không nhàu nhĩ, xô lệch và cũng không có mùi ngai ngái, nồng nồng khó chịu như mọi bận. Hấn nhắm mắt lại, hít thật sâu rồi từ từ thở thật nhẹ để tận hưởng giây phút sáng khoái thật hiếm hoi trong kiếp đi được bán mình.

Chuông đồng hồ điểm chín tiếng bính boong, bính boong...

Hấn hất chăn, ngồi dậy. Hấn dụi mắt vì thấy cảnh vật rất quen thuộc. Tiến lại bức chân dung gã trai với nụ cười đàng điểm, kiêu bạc treo phía cầu thang, hấn dụi mắt thêm lần nữa. Hấn loạng choạng, loạng choạng, rồi ngồi bệt xuống cầu thang. Hấn không tin vào mắt mình. Rõ ràng là bức chân dung của hấn. Bức chân dung mà thằng em kết nghĩa đã thẳng tay vứt bỏ. Hấn cố suy đoán nhưng không thể đoán được gã trai trẻ là ai? Sao gã lại đưa hấn trở về ngôi nhà của hấn? Sao gã biết mà trang trí lại ngôi nhà hết như thời hấn chưa gặp nạn? Còn thằng em kết nghĩa thì sao? Chẳng lẽ ngôi nhà này đã thuộc quyền sở hữu của gã trai trẻ? Đây là mơ hay là thực? Cúi xuống, thấy “Tình Nghĩa” đang liếm liếm bàn chân, ngoe nguẩy đuôi nhìn hấn tỏ vẻ mừng rỡ, hấn ôm lấy “Tình Nghĩa” rồi òa khóc tức tưởi như một đứa trẻ...

Lá thư từ trong túi áo rơi ra. Hấn cúi xuống nhặt, rồi chậm rãi đọc.

“Anh!

Ân nhân của em!

Cám ơn Trời Phật đã cho em tìm được anh, đã cho em cơ hội trừng trị những kẻ vong ân bội nghĩa, hãm hại anh, đẩy anh xuống cảnh đời không khác gì địa ngục.

Em là cậu bé ở Hưng Yên của 12 năm trước, trong một lần mãi chơi, lạc đường về nhà, may gặp được anh thương tình chở về tận nhà...”

Hấn ngừng đọc và lần lần về ký ức, nhớ lại chuyện của 12 năm trước...

Hôm ấy, sau khi làm việc với mấy đại lý ở Hải Phòng, lẽ ra hấn về thẳng Hà Nội nhưng nghĩ sao hấn lại rẽ vào Hải Dương gặp gỡ đại lý mới. Tàn cuộc nhậu cũng đã hơn 10 giờ đêm, hấn giục lái xe phóng nhanh về Hà Nội. Khi gần đến thị trấn Bàn Yên Nhân (Hưng Yên), hấn bảo tài xế dừng xe để hấn tranh thủ “giải quyết nỗi buồn”. Giật mình khi thấy một đứa trẻ đang ngồi thu lu dưới gốc cây, hấn đến bên đứa trẻ, nhẹ nhàng hỏi:

- Sao cháu lại ngồi đây đêm hôm thế này?

Đứa trẻ có vẻ cảnh giác, lấm lét nhìn hắn, không trả lời. Hắn phì cười, vỗ vai đứa trẻ:

- Chú không phải là người xấu, cháu à. Nếu cháu tin chú, cho chú biết địa chỉ, chú sẽ đưa cháu về tận nhà.

Đứa trẻ vẫn cảnh giác nhìn hắn, không nói.

Hắn rảo bước ra xe. Khi mở cửa lên xe, đứa trẻ mới giật giọng:

- Chờ cháu về nhà với...

Hắn nhớ, dọc đường, đứa trẻ ấy luôn quay đầu giấu mặt, chỉ cho biết tên làng xã và khi đến đầu làng, nhất quyết đòi xuống, không chịu để ô tô đưa vào làng.

Hắn cúi xuống đọc tiếp:

“Và em cũng là cậu bé của 8 năm trước, trong một lần về Hà Nội thăm người bạn đang nằm viện, bị kẻ gian giật trộm đồ...”

Hắn chau mày cố nhớ cậu bé của 8 năm trước bị mất đồ là ai trong vô số những người hắn đã gặp? Hắn chịu! Hắn không nhớ được.

Hắn cúi xuống đọc tiếp:

“Khi những người khác giương mắt đứng nhìn thì không biết anh ở đâu, phóng xe đuổi theo và lao vào tên cướp, lấy lại đồ cho em. Dù bị rách quần áo, trầy xước cả hai tay nhưng anh vẫn tươi cười vỗ vai em, ân cần nhắc nhở: - Ra thành phố, cẩn thận giữ đồ, thanh niên à. Rồi lên xe phóng đi, không chờ câu cảm ơn của em.

Sững người khi nhận ra ánh mắt triu mến, giọng nói ấm áp của vị ân nhân 4 năm trước, em chạy đuổi theo nhưng không kịp. Anh lẫn vào dòng người tấp nập của phố thị nhanh quá. Em cầu Trời Phật cho em được gặp lại vị ân nhân để nói câu cảm ơn. Em hy vọng, Trời Phật sẽ chứng cho lòng thành của em, sắp xếp cơ duyên để em gặp lại vị ân nhân đặc biệt của mình.

Cách đây 4 năm, vâng, đúng ra là hơn 4 năm anh ạ.

Một lần vào TÌNH NHÂN QUÁN, em vô tình nghe anh chủ quán rượu kể chuyện về cuộc đời một vị khách đặc biệt, một “điểm đực nổi tiếng” đất Hà thành, bằng thái độ xót thương, quý trọng. Tò mò, em cố ngồi đợi xem vị khách đặc biệt đó là người thế nào? Và đêm đó, em bàng hoàng khi biết anh chính là vị khách đặc biệt của TÌNH NHÂN QUÁN. Em đau xót cho ân nhân của mình và lên kế hoạch âm thầm thay ân nhân trừng trị bọn vong ân bội nghĩa, bọn lừa thầy phản bạn, đòi lại sự công bằng cho ân nhân của mình.

Ngôi nhà này, em đã lấy lại giấy tờ đầy đủ từ tay thằng em kết nghĩa của anh. Nó thua bạc, gán nhà trả nợ theo đúng kịch bản mà em cùng nhóm bạn thân dàn dựng. Giờ nó đã được trả về với cái nghề mà ngày xưa anh đã nhặt nó lên, cứu mạng nó, cho nó thành người tử tế. Anh mở ngăn kéo tủ, giấy tờ nhà đất và cả sợi dây chuyền “bảo bối” mà anh rất quý, bị thằng bạn nối khố của anh chiếm đoạt, em để cả trong đó.

Số tiền thằng bạn nối khố lừa đảo, em cũng đã đòi lại và chuyển vào tài khoản cá nhân của anh. Em không đủ lòng nhân ái để nương tay với kẻ đã đẩy ân

nhân của mình vào tù, hòng chiếm đoạt tài sản của ân nhân, nên sau khi dùng các chứng cứ phạm pháp “uy hiếp”, bắt tên khốn kiếp phải trả lại anh số tiền đã chiếm đoạt, bọn em đã chuyển cho nhà chức trách những bằng chứng phạm pháp của nó, bắt nó phải trả giá cho những tội ác đã gây ra. Em tin, anh sẽ mỉm cười, gạt đầu với những việc bọn em đã làm.

Anh!

Ân nhân của em!

Thực lòng, em rất vui và thấy thú vị khi vào vai diễn cùng anh đêm qua. Có lẽ đây sẽ là một kỷ niệm đẹp, khó quên vì rất đặc biệt của em với ân nhân của mình. Em tin, chắc chỉ anh em mình mới có kỷ niệm đặc biệt đó. Tiếc là lúc này, khi anh đang đọc lá thư của “gã trai đẹp gay nặng”, em lại không được trực tiếp nói với anh câu:

- Ân nhân! Em cảm ơn anh nhiều, nhiều lắm!

Giờ, khi anh đang đọc lá thư này, có lẽ em đã ở sân bay Nội Bài, chuẩn bị sang đoàn tụ cùng vợ con bên Nhật.

Vâng! Nhất định khi trở về Việt Nam em sẽ đưa vợ con đến chào anh. Lúc bấy giờ, em sẽ thoải mái được nói lời cảm ơn anh, cảm ơn vị ân nhân đặc biệt của mình.

p/s: Anh!

Chị vẫn còn yêu anh nhiều lắm. Hãy đến làm lành với chị để các cháu được sống trong vòng tay yêu thương của cả bố, cả mẹ.

Em!

Người chịu ơn anh cả đời!”

Hắn bước ra sân, ngược mắt nhìn bầu trời xanh ngắt. Tiếng họa mi nhà ai lảnh lót làm hắn lặng người, rồi bất chợt hắn mỉm cười....

Không hiểu sao, hắn cười mà khóe mắt lại cay cay, rưng rưng lệ...

Hà Nội, mùa hè năm 2006.

ĐẶNG XUÂN XUYẾN

Nguồn: <https://vietvanmoi.fr/index3.8489.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9400 TÁC PHẨM